

3. При главатаря на дивацитѣ.

Слѣдъ това азъ се покачихъ по-високо на скалитѣ, за да виждамъ хубаво какво има около мене.

Не щете ли, изъ една голѣма дупка между скалитѣ свѣтнаха силно два голѣми вжлена. Сега стана, каквото стана — си помислихъ азъ, а кръвта ми като че замръзна. Менъ ми стана тѣй студено и тѣй силно ми затракаха зжбитѣ, като че се намирахъ на най-студеното мѣсто на земята.

Вжтрѣ въ дупката седѣше сжщинскиятъ главатаръ на дивацитѣ. Лицего му бѣ синьо-червено, а очитѣ му — черни като вжленъ, Той ме изгледа, като че искаше да ме пониже и да ме на лапа въ голѣмата си уста. Около главата си бѣ наболъ много пѣстри пера, а около врата му се нижеше герданъ, може би, отъ лѣвови зжби. Той съвсѣмъ не бѣ облѣченъ по модата: само една тигрова кожа бѣ прѣмѣтналъ прѣзъ едното си рамо и повече нищо. А при краката му лежеше нѣкакво чудовище и свѣткаше съ голѣмитѣ си очи. Тия очи бѣха вжленитѣ, които видѣхъ най-на прѣдъ. Като се вгледахъ въ него, нѣщо ме прониза отъ петитѣ до главата. Зжбитѣ ми сега затракаха добрѣ. А що ли бѣше това? — (Вижъ началната картинка!)

Слѣдъ като постояхъ малко тѣй вцѣпененъ, дивакътъ си отвори устата. — Ха! казахъ на себе си, сбогомъ животе мой! И кожата ми наново настрѣхна.

Едва послѣ разбрахъ, че не било толкова страшно.

— Какво търси малкиятъ Бѣлоличко въ скалистото царство на Какибонока? — ме попита главатарътъ съвсѣмъ по човѣшки. „Какибонока!“ Азъ си помислихъ, че езикътъ ми се счупи, докато да изговоря тая дума.